

Ritme i trajectòria

Era la prioritat de la legislatura. Fer valer el dret a decidir. Calia donar més sentit social a l'acció de govern. Calia treure el màxim partit possible d'uns pressupostos migrats i insuficients. Calia fer evidents les raons de tanta precarietat pressupostària imposada. Calia avançar en el bastiment d'estructures d'estat imprescindibles. I calia, en general, atendre millor els clams de la societat sencera. Aquests eren els fonaments i les intencions del pacte de legislatura. Es garantia una majoria parlamentària estable si, en el marc d'aquests propòsits, hi havia el compromís del Govern que el 2014 es convocaria la població a pronunciar-se sobre el seu futur. I es va fer camí, malgrat els obstacles. I es va establir una data i una doble pregunta.

El 9-N del 2014 volíem una consulta que generés un mandat democràtic inequívoc. No va poder ser. Va ser un èxit popular esclatant. Va ser un acte col·lectiu d'afirmació de dignitat i de sobirania. Va ser una festa democràtica exemplar. Va ser un desafiament i un acte multitudinari de desobediència a l'Estat que ens nega el pa i la sal. Va enfortir el sobiranisme i el va esperonar. No s'havia pogut generar un mandat democràtic –per l'obstrucció de l'Estat–, però s'havia fet evident que hi ha l'energia social i la capacitat política de generar-lo per altres vies també democràtiques. Quines? Quina? La que ofereix més garanties és la convocatòria d'unes eleccions, que prenguin un caràcter plebiscitari.

No hi ha cap avantatge clarificador en la renúncia a pronunciar-se ara sobre quin camí, vell o nou, prefereix el sobiranisme

Les eleccions al Parlament de Catalunya –encara sense llei electoral pròpia; expressió de la renúncia a disposar d'un sistema polític no subordinat– incorporen una funció, una finalitat i uns procediments determinats. La seva caracterització com a plebiscitàries, doncs, opera sobre uns llindars preestablerts. D'aquí prové, justament, la seva capacitat d'avaluar jurídicament l'exercici democràtic de la població catalana dins del marc actual. Les eleccions són el mecanisme que permetria, ara mateix, l'obtenció d'una eventual majoria incontestable sense haver de trencar, abans, amb el marc constitucional espanyol. Encara que sigui amb la intenció explícita del sobiranisme de culminar el procés d'acumulació de legitimitat democràtica per posar en crisi aquell marc constitucional i situar-se'n al marge.

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

Les eleccions al Parlament han de permetre l'elecció de representants i conèixer les posicions de la població sobre les grans qüestions. I, aquesta vegada, després que l'Estat ens impedis desenvolupar en les condicions exigibles la convocatòria del 9-N, les eleccions han de mostrar, sense amenaces ni limitacions, si a Catalunya hi ha una majoria favorable a encetar el camí cap a la independència o no. Les eleccions han de permetre saber si hi ha una majoria social i política que no té por d'emprendre un camí polític nou. Però no hi ha cap avantatge clarificador d'això en la renúncia a pronunciar-se ara sobre les altres qüestions: sobre quina mena de camí, vell o nou, es prefereix.

La convocatòria de les eleccions correspon al president Mas. És lògic i normal que valori diversos escena-

ris i s'obri a tota mena de consideracions. És la seva responsabilitat i la seva potestat. La política sovint ens obliga a enfrontar-nos a la complexitat, i a combinar l'audàcia amb la prudència. ¿Té encara recorregut aquesta legislatura? ¿Pot millorar la relació amb l'Estat en un any de tensions preelectorals i electorals espanyoles? ¿Hi ha algun avantatge per a les polítiques socials, o per a l'eixamplament del sobiranisme, en el fet de diferir la convocatòria? ¿Prorrogar la situació actual és l'opció socialment i políticament més rendible? En què pot beneficiar i a qui?

Unes eleccions anticipades que adquireixin caràcter plebiscitari i facin efectiu l'objectiu del 9-N s'han de convocar per convicció. La mateixa convicció que deuria inspirar el pacte polític del desembre del 2013 i la convocatòria solemne de la consulta del 9-N. ¿Què és el millor per aconseguir una sòlida majoria i per fer valer la unitat social exhibida pel sobiranisme en les grans mobilitzacions? Votar. Mantenir l'acció, el ritme i la trajectòria previs al 9-N.

La demanda d'unitat d'acció del sobiranisme reconeix formulacions i sensibilitats plurals. No es limita a una única perspectiva, ni vol constrènyer llistes o programes. El recent lideratge d'Artur Mas s'ha forjat, sobretot, en la valentia reconeguda del gir del setembre del 2012 i en els posteriors episodis de fermesa i coherència davant l'Estat. En aquesta lògica, les eleccions ja haurien d'haver estat convocades. Per convicció del president. Per conseqüència amb la jornada del 9-N. No és suficient?

Segons la lògica del recent lideratge d'Artur Mas, les eleccions ja haurien d'haver estat convocades per convicció del president

LAMARTARILE